

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/413/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214845
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214845.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 11C/65/2012-99 zo dňa 04.03.2014, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 385 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora č. EX 10637/2008 (povinná G. V.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až 15.12.2008, keď vydal poverenie, stalo sa tak po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 7 mesiacov. Navrhovateľ zvýraznil povinnosť exekučného súdu vydať poverenie v lehote 15 dní (v lehote stanovenej zákonom), preto nesprávny úradný postup videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010. Zvýraznil, že v označenej exekučnej veci pritom neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Dotknutým postupom mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov a urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencie adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkom vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej sumu 125 eur.

Navrhovateľ si uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, tvrdil, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania ako poškodeného, že správnym postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Preto akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u neho (navrhovateľa), resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Ďalej spôsobila zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňoval sumu 385 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania krát 7 mesiacov). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery v nálezoč Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 1,2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012. Aplikoval na daný prípad i ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej iba „Exekučný poriadok“) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia.

Okresný súd prioritne skúmal splnenie zákonnej podmienky pre konanie o návrhu navrhovateľa - skúmal okolnosť, či navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu. Mal v konaní preukázané, že navrhovateľ dňa 25.9.2012 písomne požiadal príslušný orgán (Ministerstvo spravodlivosti SR) o predbežné prerokovanie nároku, doručenie žiadosti potvrdil odporca i v podaní zo dňa 17.5.2013 a aj za situácie, že by žiadosť navrhovateľa neobsahovala požadované náležitosti a následne nedostatky v žiadosti navrhovateľ neodstránil, nebolo by dotknuté jeho právo ako poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z. uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Z tohto pohľadu obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nebolo rozhodujúce, ale rozhodujúce bolo nepreukázanie tej skutočnosti, žeby nárok navrhovateľa na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 22Er/637/2008 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 5.12.2008 u Okresného súdu Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na Exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 10637/08 v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, proti povinnej G. V., pre vymoženie sumy 36.030 Sk (1.195,98 eur) s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Martin vydaný pod sp. zn. 18Cb/218/2005 zo dňa 7.9.2006, ktorý sa stal právoplatný 28.2.2007 a vykonateľný 4.3.2007; rozsudok sp. zn.13Cob/193/2007 zo dňa 30.10.2008 vydaný Krajským súdom v Žiline, ktorý sa stal právoplatný a vykonateľný dňa 21.2.2008, uznesenie, ktoré vydal Okresný súd Martin sp. zn. 18Cb/218/2008 zo dňa 29.1.2007, ktorý sa stal právoplatný a vykonateľný 28.2.2007. Okresný súd Martin 15.12.2008 vydal poverenie, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 14.1.2009.

Vykonaným dokazovaním okresný súd mal preukázané, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol „vydaním poverenia“ v lehote 10 dní od doručenia žiadosti, a nie po 7 mesiacoch, ako to nesprávne uvádza navrhovateľ. Z týchto dôvodov sa súd nestotožnil so skutkovým tvrdením navrhovateľa o tom, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo súdom po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 7 mesiacov. Exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal v zákonom stanovenej lehote, všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Súd nemal preukázané žiadne prietahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nemal tým preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na tomto základe konštatoval nedôvodnosť návrhu navrhovateľa a jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi - plne úspešnému účastníkovi právo na náhradu trov nepriznal, keďže tento účastník si trovy konania v zákonnej lehote nevyčíslil.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Podrobne argumentoval ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. tvrdiac, že okresný súd nemal splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. Navyše on (navrhovateľ) riadne a včas požiadal súd o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v zmysle ktorých boli vylúčení v právne zhodných veciach všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie veci zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súď porušil jeho právo (právo odvolateľa) na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi, sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolaateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec aj správne právne posúdil. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti vecného záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné krajský súd hodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, uvádza na č. I. 31 spisu, že sa necíti zaujatá, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní (na výzvu súdu zo dňa 30.10.2012 č. I. 12 spisu) uviedol, že on nepodal súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ takéto stanovisko (nepodanie námietky zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p.) výslovne prehlásil i vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 11C/65/2012-23 zo dňa 10.1.2013, ktorým uznesením mu súd vyrubil súdny poplatok za námietku. Uvedený procesný postoj navrhovateľa bol potom následným dôvodom zrušenia uznesenia (viď. uznesenie KS v Žiline sp. zn. 10Co/133/2013-37 zo dňa 27.3.2013). Krajský súd zvýrazňuje i tú okolnosť, že nadriadený súd v konaní sp. zn. 10NcC/326/2013-13 zo dňa 27.3.2013 na č. I. 36, prijal záver, že v danom štádiu konania nedošlo k vzneseniu námietky zaujatosti zo strany účastníka konania (§ 15a O.s.p.) a ani k oznámeniu relevantných skutočností zo strany sudcu (§ 15 O.s.p.) a za popísanej situácie nadriadený súd rešpektujúc právne dôsledky v článku 2 ods. 2 Ústavy SR, nie je v posudzovanej veci v otázkach zaujatosti zákonného sudcu okresného súdu oprávnený konať a rozhodovať. Za tejto procesnej situácie ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Alena Káčeriková mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, navyše námietka navrhovateľa vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Treba preto uzavrieť, že súd prvého stupňa mal splnené všetky procesné podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov postupujúcej podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a vo veci meritórne rozhodol.

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolaateľ mal vytvorený súdom prvého stupňa procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, svoje stanovisko či už k rozsahu vykonaného dokazovania ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany prezentoval. Navrhovateľovi boli známe vecné argumentácie odporcu k prejednávanému prípadu, konkrétne z obsahu písomného vyjadrenia, ktoré právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 27.11.2013. Bolo na navrhovateľovi či využije súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Za účelové, mylné hodnotil krajský súd odvolacie tvrdenie navrhovateľa o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, keďže okresný súd v meritórnom rozhodnutí nerozhodoval aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a navyše pre takéto rozhodovanie ani dôvod nebol (takýto procesný návrh navrhovateľ súdu prvého stupňa nepredložil).

Okresný súd i vo fáze dokazovania bol dôsledný, vychádzal z podstatného dôkazu, ktorý priamo v návrhu na začatie konania označil navrhovateľ, týmto podstatným dôkazom bol obsah exekučného spisu, ktorý súd pre účely konania pripojil a oboznámil sa s jeho obsahom. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v dotknutom exekučnom spise. Je preukázané, že okresný súd na žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, poverenie vydal pred uplynutím 15-dňovej lehoty (konkrétne v lehote 10 dní), skutkové tvrdenie navrhovateľa o omeškaní súdu s vydaním poverenia exekútora 7 mesiacov sa preukázalo ako nepravdivé. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkovo i právne významné otázky z ktorých vychádzal, uviedol, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Odôvodnenie rozhodnutia po obsahovej stránke je v súlade s ustanovením 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Odvolací argument navrhovateľa poukazujúci na aplikáciu § 114 ods. 3 O.s.p. a na spôsob rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b O.s.p.) svoje opodstatnenie nemá. V súdnej veci odporca sa k návrhu na začatie konania totiž vyjadril, uvedené vyjadrenie okresný súd na pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodoval podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ nebol úspešný v odvolacom konaní, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.